

alungăm și, în vreme ce lăncezim, ele se fac mai mari cu repeziciune. Este întocmai ca și în cazul suferințelor trupesti.

Nimeni nu se aruncă în brațele păcatului degrabă și dintr-odată. Zace în duhul omului o rușinare înăscută, un respect firesc pentru ceea ce este bine. Și el n-ar putea numaidecât să devină atât de nerușinat ca să tăgăduiască totul. Se pierde cu încetul, treptat, uitând de sine. Treptat idolatria s-a furișat în lume ca urmare a cinstirilor prea mari ce se dădeau oamenilor.

De asemenea, treptat, s-a ajuns la adorarea celor vii și a celor morți și tot treptat a biruit stricăciunea și celelalte vicii. Vedeți? Cineva râde când nu se cade. Este dojenit, dar

altul îl liniștește, zicând: „E un lucru fără însemnătate. Ce rău este să râzi? Ce urmări pot fi?”. În realitate râsul aduce gustul glumelor proaste, al vorbirilor rușinoase și înseși faptele rușinoase. Este ținut de rău cineva că-și bârfește aproapele, că-l asuprește cu vorbele, că zice rău de el. Acela se împacă și zice: „A bârfi nu înseamnă nimic”. Cu toate acestea, vorbirea de rău zămislește ură grozavă, dușmănie fără odihnă, ocări nesfârșite. După ocări urmează loviri, după loviri, adesea, ucideri. Și așa, duhul rău ne duce de la micile greșeli la cele mari și de la cele mari la deznădejde.

Sursa: **Sfântul Ioan Gura de Aur**, *Cuvinte alese*, Editura Reîntregirea

PROGRAMUL LITURGIUC

Luni 9 martie	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia
Marti 10 martie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 14 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 15 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 1, 10-14; 2, 1-3; Evrei 7, 26-28; 8, 1-2; Ev. Marcu 2, 1-12; Ioan 10, 9-16; glas 6 → Duminica a doua din Post (a Sf. Ier. Grigorie Palama)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

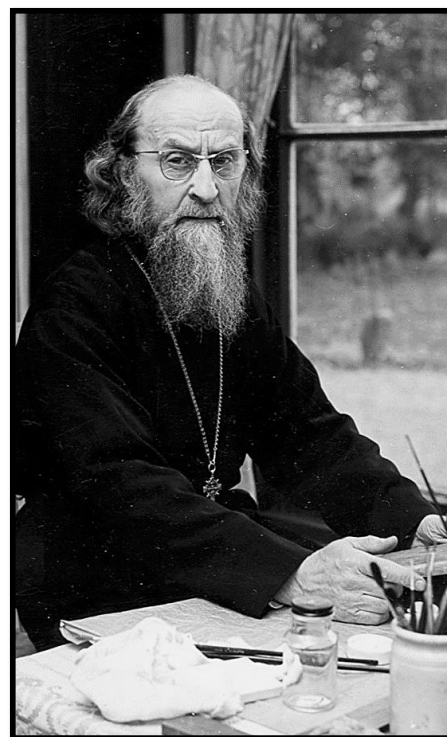

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” – Ev. Ioan 13, 35

Nr. 331 / 8 martie 2020

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN
BOTEZĂTORUL, ESSEX, ANGLIA

CALEA CREȘTINULUI

Calea creștinului este în felul următor. La început omul este atras de Dumnezeu cu Harul Său. După ce este deja atras, atunci începe lunga perioadă de încercare. Este pusă la încercare libertatea omului și încrederea sa în Dumnezeu care este pusă la o probă „dură”.

La început cererile către Dumnezeu, mici sau mari, chiar și rugămințile ce abia sunt formulate, sunt împlinite de obicei de către Dumnezeu într-un mod grabnic și minunat.

Însă atunci când vine perioada de încercare, atunci toate se schimbă și parcă cerul se închide și devine surd la toate rugămințile. Pentru creștinul înflăcărat, toate în viața sa se fac cu greutate. Comportamentul oamenilor față de el se înrăutățește, încetează să-l mai cinstească. Ceea ce îngăduie la alții, la el nu îngăduie, munca sa este plătită, aproape totdeauna, cu mai

puțin decât se cuvine, trupul său este predispus cu ușurință bolilor. Natura, oamenii, toate se întorc împotriva sa.

Cu toate că harismele sale firești nu sunt mai prejos decât harismele celorlalți, nu află condiții favorabile să le folosească. Pe lângă acestea, suferă multe atacuri de la puterile demonice, iar punctul culminant este nesuferita mahnire pricinuită de dumnezeiasca părăsire. Atunci pătimirea sa ajunge la culme, pentru că omul în întregime este rănit pe toate planurile existenței sale.

Dumnezeu îl părăsește pe om? Este cu puțință aceasta?

Și totuși, în locul trăirii apropierei lui Dumnezeu, vine în suflet sentimentul că Acela este infinit, inaccesibil, departe, dincolo de lumea astrală și toate invocările adresate Lui se pierd în imensitatea lumii spațiale. Sufletul își intensifică lăuntric strigătul său către El, dar nu vede încă nici ajutor, nici luarea-aminte. Atunci toate devin împovărătoare.

Toate se izbutesc cu o osteneală nespus de mare. Viața se umple de chinuri și în om se naște simțământul că asupra sa lovește blestemul și mânia lui Dumnezeu.

Dar când vor trece aceste încercări, atunci va vedea cum purtarea de grijă minunată a lui

Dumnezeu l-a păzit cu mare grijă în toate aspectele vieții sale.

Experiența milenară, care se predă din generație în generație, spune că atunci când Dumnezeu va vedea credința sufletului nevoitorului pe care o are pentru El, așa cum a văzut credința lui Iov, îl va povăui prin abisuri și la înălțimi care nu sunt accesibile altora.

Cu cât mai deplină și mai puternică este credința și încrederea omului în Dumnezeu, cu atât mai mare este și măsura încercărilor, precum și deplinătatea experienței, care poate ajunge la o mare măsură.

Atunci i se arată limpede că a ajuns la limitele peste care nu poate trece omul.

Sursa: marturieathonita.ro

Arhimandritul Sofronie, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Editura Reîntregirea, 2009

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

347 – 407

PĂCATELE MICI

Diavolul, în răutatea lui, folosește multe metode ca să-i prindă pe oameni. El își începe învăluirile prin ceea ce este mai mic. Vedeți, el voia să-l facă pe Saul să asculte nebuniile Pytonisei, dar dacă l-ar fi sfătuit dintr-odată, Saul n-ar fi luat în seamă sfatul, el care a gonit de la sine felul acesta de femei. Așa că el a acționat cu surprindere și progresiv. După ce n-a ascultat de Samuel și a jertfit în lipsa lui, Saul a răspuns la imputările care i se făceau: „Din pricina dușmanilor, am fost nevoit” și în loc să plângă, cum s-ar fi convenit, el se purta ca unul care n-a săvârșit niciun rău. Mai târziu, Domnul a dat porunci împotriva amaleciților pe care Saul le-a încălcat.

Au venit apoi faptele vinovate împotriva lui David și așa, pe nesimțite, treptat, alunecând neconștient, a ajuns la prăpastia pierzaniei și s-a prăbușit în ea. Același lucru s-a întâmplat și cu Cain. Diavolul nu-l îndeamnă de la început la uciderea fratelui său, că nu l-ar fi determinat s-o săvârșească. Ci, mai întâi, l-a sfătuit că poate să înfățișeze lui Dumnezeu jertfe și mai proaste, zicându-i: „Nu-i aceasta o greșală”. Apoi, a aprins în el ura și gelozia, zicându-i mereu: „Încă și aceasta nu poate avea vreo urmare”. După care, a hotărât să-l ucidă și să-și tăgăduiască fapta și nu s-a oprit până când nu a înfăptuit crima.

Astfel, de la început trebuie să ne împotrivim. Chiar de-am rămâne la cele dintâi greșeli, nici acestea nu trebuie ignorate. Dar când voința nu veghează, răul se mărește. De aceea, nimic nu trebuie lăsat deoparte, ci trebuie înlăturat de la început. Nu socotiți doar însemnătatea greșelii, care poate fi mică, ci cugetați că de nu veți lua seama, ea va deveni rădăcina unui mare rău.

Chiar de vă veți mira, vă voi spune că păcatele cele grele nu cer atâta atenție ca greșelile mici și ușoare. Greutatea însăși a celor dintâi ne face să le înconjurăm, în timp ce greșelile mici, din pricina puținei lor însemnătăți, ne îndeamnă la nepăsare; ele nu ne îmboldesc să ne trezim ca să le